

Sygn. akt	VIII Gz 89/16
------------------	----------------------

POSTANOWIENIE			
		Dnia	30 czerwca 2016r.
Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy w składzie:			
Przewodniczący	SSO Wojciech Wołoszyk		
Sędziowie:	SO Elżbieta Kala		
	SO Wiesław Łukaszewski		
po rozpoznaniu w dniu	30 czerwca 2016 r.	w Bydgoszczy	
na posiedzeniu niejawnym			
sprawy z powództwa:	Prokura Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W.		
przeciwko:	K. G.		
o	zapłatę		
na skutek zażalenia powoda od zarządzenia przewodniczącego z dnia 20 maja 2016 r. w sprawie o sygn. akt VIII GNC 817/16 postanawia :			

uchylić zaskarżone
zarządzenie oraz
pozostawić Sądowi
Rejonowemu w
Bydgoszczy
rozstrzygnięcie o kosztach
postępowania
zażaleniowego w
orzeczeniu kończącym
postępowanie w sprawie.

Elżbieta Kala Wojciech
Wołoszyk Wiesław
Łukaszewski

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem zwrócono pozew. W uzasadnieniu wskazano, iż w myśl art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.) opłata stosunkowa w sprawach o prawa majątkowe wynosi 5 % wartości przedmiotu sporu. W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie nie ma zastosowania art. 13 ust. 1a wskazanej ustawy, który stanowił na dzień wniesienia pozwu, że w sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych, o których mowa w art. 5 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (Dz. U. z 2015 r. poz. 128 z późn. zm.) opłata stosunkowa wynosi

5% wartości sporu, jednak nie mniej niż 30 zł i nie więcej niż 1000 zł. Zdaniem Sądu roszczenie powoda nie wynika z czynności bankowej, a z cesji wierzytelności. Dodać należy także, iż zgodnie z art. 5 ust. 2 prawa bankowego określone czynności są czynnościami bankowymi tylko wówczas, gdy wykonywane są przez banki. Tym samym cesja na inny podmiot niż bank, a takim w przedmiotowej sprawie jest powód, nie jest taką czynnością. W niniejszej sprawie wskazać należy także, iż art. 13 ust. 1 a ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych stanowi regulację szczególną względem ogólnych reguł ustalania wysokości opłaty stosunkowej. Przepis ten jako wyjątek od ogólnej reguły nie może być interpretowany rozszerzająco.

W okolicznościach przedmiotowej sprawy nie mamy do czynienia ze sporem pomiędzy bankiem, a kredytobiorcą, lecz ze sporem między nabywcą wierzytelności, a kredytobiorcą i spór taki w ocenie Sądu nie jest objęty regulacją art. 13 ust. 1 a o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Zatem zgodnie z art. 130² § 1 k.p.c. pismo

wniesione przez adwokata, radcę prawnego lub rzeczownika patentowego, które nie zostało należycie opłacone, przewodniczący zwraca bez wezwania o uiszczenie opłaty, jeżeli pismo podlega opłacie w wysokości stałej lub stosunkowej obliczonej od wskazanej przez stronę wartości przedmiotu sporu. Mając na uwadze powyższe, wobec braku opłaty w odpowiedniej wysokości zarządzono jak na wstępie.

Zażalenie na to zarządzenie wniósł powód, który domagał się jego uchylecia oraz zasądzenia na rzecz powoda od pozwanego kosztów wywołanych wniesieniem zażalenia, a także zwrotu opłaty sądowej od zażalenia. Zarzucił naruszenie przepisu art. 13 ust. 1 a ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w brzmieniu obowiązującym na dzień wniesienia pozwu poprzez jego niezastosowanie. Twierdził, że skoro dochodzi roszczeń z tytułu umowy kredytu zawartej przez pozwanego z bankiem, to był obowiązany do uiszczenia opłaty sądowej na podstawie cytowanego przepisu. Wywodził, że źródłem roszczenia jest czynność bankowa, a ustawa rozróżniła tę kategorię spraw ze względu na kryterium przedmiotowe, a nie

podmiotowe. Skarżący powołał się na postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 22 stycznia 2016 r. sygn. akt ACz 45/16, postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 29 stycznia 2016 r. sygn. akt V ACz 65/16, jak również na postanowienie SA w Warszawie z dnia 10 marca 2016 r., sygn. akt I ACz 298/16.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Zażalenie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z powołanym przez powoda przepisem art. 13 ust. 1a u.k.s.c, który wszedł w życie 27 listopada 2015 r. w sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych, o których mowa w art. 5 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (Dz. U. z 2015 r. poz. 128, z późn. zm.), opłata stosunkowa wynosi 5% wartości przedmiotu sporu lub przedmiotu zaskarżenia, jednak nie mniej niż 30 złotych i nie więcej niż 1000 złotych. Przepis ten obowiązywał do dnia 15 kwietnia 2016 r.

W uzasadnieniu do projektu ustawy z dnia 25 września 2015 r. o zmianie ustawy - Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw, której art. 7 wprowadził zmianę art. 13 u.k.s.c.

wskazano, że wejście w życie proponowanej ustawy będzie pozytywnie oddziaływać na sytuację klientów banków poprzez wyrównanie pozycji podmiotu profesjonalnego i jego klienta w postępowaniu egzekucyjnym.

Dostępność do sądu w sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych ma między innymi gwarantować opłata, której ustawowo określona wysokość nie może przekraczać 1.000 zł.

Jedną z czynności bankowych, wymienioną w art. 5 ust. 1 pkt 3 ustawy Prawo bankowe jest udzielanie kredytów. W przedmiotowej sprawie powód dochodzi roszczenia wynikającego z umowy kredytowej z bankiem. Powód dochodzi zatem roszczenia wynikającego z czynności bankowej, chociaż sam stał się wierzycielem na podstawie umowy przelewu wierzytelności, na mocy której wstąpił we wszystkie prawa dotychczasowego wierzyciela. Pojęcie "roszczenie wynikające z czynności bankowych" rozumieć należy jednak szeroko, przemawia za tym ratio legis wprowadzonej nowelizacji, które podporządkowane jest interesowi klientów banków, jako podmiotom słabszym. Ponadto znowelizowany przepis nie

wprowadza rozróżnienia w oparciu o kryterium podmiotowe, co oznacza że wysokość opłaty uzależniona jest od charakteru czynności będącej źródłem zobowiązania ("czynność bankowa"), a nie od tego komu aktualnie wynikająca z niej wierzytelność przysługuje.

Wraz z pozwem wniesionym przez profesjonalnego pełnomocnika została uiszczona opłata w wysokości 1.000 zł, a więc w prawidłowej wysokości.

Z powyższych przyczyn zarządzenie Przewodniczącego w Sądzie pierwszej instancji o zwrocie pozwu na podstawie art. 130² k.p.c. nie odpowiada prawu, zatem nie może się ostać.

Z uwagi zatem na powyższe orzeczono na podstawie art. 386 § 1 kpc w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.

Elżbieta Kala Wojciech
Wołoszyk Wiesław
Łukaszewski